

Hẹn Mưa Ngày Mưa

Contents

Hẹn Mưa Ngày Mưa	1
1. Chương 1: Ngày Đông. Trời Mưa. Tổ Gặp Cậu	1
2. Chương 2: Tổ Gọi Cậu Là Mưa Nhé!	3
3. Chương 3: Ngày Đông. Trời Mưa. Tổ Thích Cậu!	4

Hẹn Mưa Ngày Mưa

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, đoản văn Một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng và tươi vui như tuổi thanh xuân. Tôi nói với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-mua-ngay-mua>

1. Chương 1: Ngày Đông. Trời Mưa. Tổ Gặp Cậu

Đông đến, mang theo từng đợt gió mùa càn quét thành phố. Cái rét lạnh se sắt siết chặt lấy người đi đường. Không khí ẩm thấp, mọi vật xơ xác, tiêu điều.

Tôi ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa. Từng giọt mưa trong suốt nối đuôi nhau thành một vệt dài, long lanh dưới ánh đèn của thành phố. Trong màn mưa, thành phố buồn thật! Mãi mê theo những giọt nước lạnh giá, tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông kết thúc lớp học. Một vài người bạn chào nhau rồi ra về, tôi sắp xếp lại sách vở cho vào cặp, cắm headphone vào chiếc máy nghe nhạc.

Giai điệu trầm lắng của piano vang lên dịu dàng trong đầu thay vì cái ồn ào của cơn mưa ngoài kia.

Dưới hiên, người người vội vã kéo nhau ra về, ai cũng suýt xoa vì cái lạnh, chỉ muốn về nhà ủ mình trong chăn ấm cùng một ly sữa nóng. Tôi chần chừ không muốn mở ô, cảm nhận gió lướt qua da thịt, vài giọt nước mưa vô tình đáp thẳng vào mặt mang theo chút gì đó lành lạnh, ươn ướt.

Một cái đập nhẹ khiến tôi giật mình quay về đằng sau.

- Cậu gì ấy ơi, cho tớ về chung với nhé! Hôm nay tớ quên mang theo ô rồi!

Một cậu con trai lạ hoắc gãi đầu nhìn tôi cười. Đầu tóc ướt nhẹp bết vào trán, mặt mày dính nước, mũi không biết vì lạnh hay sao mà đỏ ửng, mắt cong cong ý cười. Chẳng biết đội mưa thế nào mà ra thành dạng này? Tôi lúng túng cả tay chân trong khi cậu ta cứ nhoẻn miệng cười.

Tôi lóng ngóng rút ra từ trong cặp một tờ giấy mềm, chìa ra trước mặt cậu. Trông bộ dạng cậu ta lúc này chẳng khác gì một chú tuần lộc kéo xe ông già Noel trong một đêm mưa tầm tã.

- Hi, cảm ơn! Tớ chạy từ cổng trước sang đây nên bị mắc mưa tí xíu. - Lại cười.

- Nhà cậu đường này sao? - Trong lúc đợi cậu ta lau khô mặt mũi, tôi cố tình bắt chuyện để phá vỡ sự ngưng ngứ của hai người vừa mới gặp.

- Cậu cũng thế?

- Ừ, mỗi tối học xong tớ đều theo đường này về nhà.

- Ô, như thế nào mà có một cô gái xinh thế này sống gần nhà mà tớ không biết được nhỉ?!

Tôi bật cười trước câu nói đùa cùng với biểu hiện trên gương mặt cậu.

- Thì giờ biết rồi đấy thôi!

Cảm giác bất ngờ, ngại ngùng ban đầu được xóa bỏ bởi những câu nói đùa hài hước của cậu. Cả hai bước cùng nhau qua những con phố, giẫm lên những con đường mưa, và đợi cả một trời mưa trên đầu.

- Cậu nghe gì đấy? Nói chuyện với tớ mà cũng chả chịu bỏ ra.

- Xin lỗi, thói quen thôi!

Tôi cười, định giơ tay lên lấy tai nghe xuống thì một bàn tay khác đã nhanh hơn rút nó ra khỏi tai tôi. Một cái gì đấy chạm nhẹ qua má, lành lạnh nhưng lại khiến tim tôi run lên.

- Để xem cậu nghe cái gì!

Cậu chậm chậm rút một bên tai nghe đeo vào tai, một thoáng bất ngờ xuất hiện trên mặt.

- Là Kiss the rain của Yiruma, cậu cũng lãng mạn thật!

Tôi cười phì.

- Có sao đâu, lãng mạn cũng là một gia vị của cuộc sống mà!

- Hừm, nhưng những lúc thế này thì nên làm thế này!

Chưa kịp để tôi tiêu hóa hết câu nói, một khuôn mặt che khuất tầm mắt. Tôi đứng sững người, hai mắt mở to bất ngờ đối nghịch cặp mắt biết cười kia. Hơi thở nóng nóng vờn trước mặt, đánh vào cánh mũi.

- Đây, cậu làm gì vậy hả?

Tôi bước lùi về đằng sau, mặt bỗng chốc đỏ bừng như trái cà chua chín. Tim bắt đầu nhảy múa trong lồng ngực, không... không ổn rồi! Tôi chưa bao giờ tiếp xúc gần như vậy với một tên con trai, hơn nữa còn là một tên vừa mới gặp.

Cậu ta phì cười, tay nhéo má tôi.

- Sao cậu hay đỏ mặt vậy nhỉ? Tớ chỉ muốn lấy tai nghe giúp cậu thôi mà. Cậu là lần đầu tiên tiếp xúc với con trai gần đến vậy sao?

- Không, không có! Đây, bỏ ra! Ai cho cậu cái quyền bẹo má tớ.

Mấy tên con trai khác phải đứng cách tôi 1m là ít, thế mà cậu ta có thể tự nhiên như vậy. Mới lần đầu gặp mà cứ như thân với tôi lắm.

- Tại vì cậu trông rất đáng yêu, mặt cậu bây giờ thế này này! - Cậu ta phồng má lên, cái mũi đỏ hếch lên cao, hai mắt làm bộ nhúu lại.

- Thế mà đáng yêu á?! Trông nó xấu xí chết đi được.

Tôi giả vờ nhăn mặt nhưng lại bật cười trước kiểu phồng man trợn má có một không hai kia. Cậu ta thấy tôi cười cũng toét miệng cười theo.

Tôi với cậu bạn mới tiếp tục hành trình về nhà. Mưa không biết ngưng khi nào, ô trắng cũng nằm gọn trong túi xách, headphone gỡ từ lúc nào. Nhưng hình như tôi quên mất một điều...

Tiếng piano vẫn vang vọng đâu đây, chưa kết thúc.

2. Chương 2: Tổ Gọi Cậu Là Mưa Nhé!

Tôi không biết gì về cậu bạn mới quen, cả tên, lớp, địa chỉ nhà,... Cứ mỗi lần tôi về đến nhà là cậu ta lại chạy mất hút, tôi hỏi thì không trả lời, chỉ bảo một ngày nào đấy tôi sẽ biết. Nhưng là ngày nào thì có trời mới biết!

Vì không biết tên nên tôi sẽ gọi cậu ấy là Mưa. Bởi vì cậu ta chỉ đến vào những ngày có Mưa, nghe có vẻ giống mấy câu chuyện tình lãng mạn trong tiểu thuyết nhỉ.

Mưa đến và đi bất chợt như những cơn mưa mùa đông vậy. Nhưng Mưa không lạnh, ngược lại có cái gì đó rất ấm áp. Mưa có khiếu hài hước và thích bày trò chọc phá tôi suốt quãng đường đi về. Đôi lúc, Mưa trầm giọng kéo tôi vào những câu chuyện không đầu không cuối của cậu ấy. Tôi không nhớ lắm, chỉ nhớ có một giọng nói trầm trầm ấm áp theo mình về tận nhà.

Mưa khiến tôi yêu hơn những ngày mưa, khiến tôi thích thú bì bõm lội nước, khiến tôi đôi khi mong chờ cơn mưa kéo đến, khiến tôi cảm thấy ấm áp khi đi chung ô nhỏ với ai đó. Mưa như mặt trời nhỏ kéo nắng về xóa tan cái lạnh mùa đông.

Tôi muốn biết nhiều hơn về Mưa, tôi muốn gọi cậu ấy bằng tên thật chứ không phải bằng cái biệt danh tôi tự đặt. Nếu mãi trời không có mưa thì cậu ấy sẽ không xuất hiện trước mặt tôi nữa sao? Tôi không thích, cực kì ghét điều đó. Tôi không muốn cậu ấy giống mưa, đến bất chợt rồi cũng đi không báo trước. Tôi đã từng nghĩ, nếu ngày nào cũng là mùa đông, nếu ngày nào cũng có mưa thì tốt biết mấy. Như vậy tôi có thể gặp được Mưa, có thể cùng cậu ấy về nhà, có thể nghe cậu ấy nói, thấy cậu ấy cười.

Có phải, Mưa đã xuất hiện trong tim tôi với một vị trí khác, không phải một người bạn?

- Có phải một ngày nào đấy cậu cũng biến mất như những giọt nước này không?

Tôi đứng trước mặt Mưa, lưng có cảm giác lạnh lạnh do nước mưa tạt vào.

- Cậu đứng vào đây rồi nói, đừng để bị ướt! - Mưa vươn tay ra định kéo tôi đứng sát vào trong ô.

- Không thích, cậu trả lời đi! - Tôi bướng bỉnh bậm môi. Mưa càng đưa ô về phía tôi, tôi càng lùi lại.

- Đồ hâm, nếu cậu ốm tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy!

- Không cần cậu quan tâm!

Mưa có gì phải che giấu về thân thể cậu ấy chứ, nói với tôi rồi cậu ấy sẽ chết sao. Cậu ấy là con Mafia, con Tổng thống hay sao mà không chịu nói. Mưa biết mọi thứ về tôi mà tôi chẳng biết xiu xiu xiu gì về cậu ấy, như vậy là quá bất công! Mưa tiến, tôi lùi, Mưa tiến, tôi lùi được một đoạn thì chân tôi giẫm phải cục đá. Tôi loạng choạng ngã xuống mặt đường ẩm ướt và kết quả là tôi bị trật mắt cá chân. Tôi bướng làm mặt lạnh, thà ngồi im đó cũng không chịu sự giúp đỡ của Mưa.

Mưa ngồi xuống trước mặt tôi, giọng trở nên cau gắt.

- Đồ ngốc, cậu bướng vừa thôi chứ! Bị trật chân rồi này.

- Kệ tớ, không liên quan đến cậu!

Tôi ngoảnh mặt làm ngơ. Mưa lắc đầu nhìn về mặt phụng phịu của tôi rồi quay qua xem xét cái chân. Tôi len lén nhìn sang Mưa, mặt mày nhú lại đầy khó chịu nhưng trong mắt lại rất lo lắng, lưng áo còn bị ướt cả một mảng. Tóc tai hơi dính nước bết lại trên trán. Nhìn Mưa lúc này tôi lại thấy tội cậu ấy, chỉ vì tính tôi bướng... Nhưng tôi thật sự muốn gặp cậu ấy, không chỉ ngày mưa mà cả những ngày nắng.

- Cậu muốn biết về tớ đến vậy sao?

Mưa thở dài bắt lực nhìn tôi.

Tôi gật gật đầu.

- Ngày mai nhé, ngày mai tớ sẽ cho cậu biết tất cả về tớ. Còn bây giờ, lên đây tớ công về!

Mưa cười hiền, xoa đầu tôi như một đứa con nít. Tôi ngoan ngoãn gật đầu leo lên lưng Mưa công về. Tôi lấy cái ô trắng quen thuộc che mưa cho cả hai, mặc dù hai đứa bị ướt không ít.

- Cậu đem MP3 không? Tớ muốn nghe Kiss the rain.

Tôi thấy lạ vì yêu cầu đột ngột của Mưa nhưng cũng làm theo. Rút MP3 ra khỏi cặp, tôi một tai, Mưa một tai. Vẫn giai điệu quen thuộc đó, vẫn tiếng piano nhẹ nhàng đó nhưng lại có chút khác. Nó khác hẳn với cảm giác khi tôi một mình nghe bài này, chắc bởi vì có Mưa. Nói mới nhớ, con đường này đã lâu rồi không còn đó con nhóc tay cầm dù, tai nghe nhạc nữa thì phải. Có lẽ ai đó đã đến, mang một khúc ca mới, một bản nhạc không lời hay hơn bất cứ bản nhạc trên thế gian này.

Tôi hơi siết chặt vòng tay, cúi đầu xuống ngang tai Mưa thì thầm.

- Cậu là mưa, là cơn mưa của riêng tớ! Cậu không được đến rồi đi bất chợt như những cơn mưa ấy, cậu muốn đi đâu phải xin phép tớ. Rõ chưa?

Mưa không nói gì, vậy là đồng ý! Tôi chìa ngón út ra, bắt cậu ấy móc nghéo với mình.

- Nếu tớ bỏ tay ra cậu sẽ bị ngã đấy!

- Vậy cậu bỏ tớ xuống đi!

Tôi bằng mọi giá phải móc nghéo mới chắc ăn. Mỗi khi cậu ấy hứa với tôi điều gì, cậu ấy đều móc nghéo và chưa lần nào cậu ấy thất hứa.

Tôi co một chân, một tay níu áo cậu ấy giữ thăng bằng. Tôi cười như được mùa, lắc lắc ngón tay qua lại.

- Nào nào, móc nghéo nào! Xong, từ giờ cậu không được biến mất đâu đấy! Cậu phải đi cùng tớ, không kể ngày mưa cũng như ngày nắng. Còn nữa, ngày mai phải cho tớ biết mọi điều về cậu!

Tôi hí hửng cười, nhìn ngón tay to đan ngón tay nhỏ mà bao lo lắng liền biến mất đi, ngay cả chân cũng không còn cảm giác đau. Vậy là từ giờ không phải lo sợ Mưa sẽ biến mất nữa.

- Sao trông cậu không vui...

Lời nói bị bỏ lỡ giữa chừng. Cả người bị kéo về phía trước, tôi vịn vào tay Mưa giữ thăng bằng. Một cái gì đó mềm mềm nhẹ nhàng áp vào môi. Tôi trợn tròn mắt bất ngờ.

Mưa, Mưa đang hôn tôi?

Tay chân tôi luống cuống, tim đập vội vã trong lồng ngực. Đầu óc ngay tức khắc đình trệ mọi hoạt động, tôi chỉ biết trân trân nhìn Mưa đang áp sát mặt mình. Đây là nụ hôn đầu của tôi.

Nó ấm, ngọt như kẹo đường và có mùi... mưa.

3. Chương 3: Ngày Đông. Trời Mưa. Tớ Thích Cậu!

Nó có gửi cái này cho cậu! Nó đã lên máy bay hai tiếng trước rồi.

Tôi run run đưa tay cầm lấy cái hộp màu xanh, cười nhạt. Cả người như bị ai đó hút hết sức sống, vô lực dựa vào bức tường ở cổng sau của trung tâm học thêm. Trời đang mưa, còn có cả sấm sét. Tôi ngẩng đầu lên nhìn trời, nhìn màn mưa trắng xóa phun vào mặt, có cái gì đấy mẫn chất nơi khóe môi. Là nước mắt đấy! Đều là tại mưa. Mưa xối lên người, mưa xâm chiếm da thịt. Tôi lạnh, tôi đau. Tim tôi như hàng triệu giọt nước mưa nhỏ bé kia, rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Tôi khóc nức lên.

- MUẢ, chẳng phải cậu nói sẽ chẳng bao giờ rời xa tớ rồi sao? Chúng ta đã móc ghẹo với nhau, tại sao cậu không giữ lời chứ? Hôm nay là ngày mưa, ngày mưa đấy, cậu mau xuất hiện đi! TỚ GHÉT CẬU!!!

Tại sao chứ, tại sao lại vậy chứ? Tim tôi nhói lên từng hồi. Hôm qua, tôi đã tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Mưa hứa sẽ cho tôi biết mọi điều về cậu ấy, sẽ ở bên cạnh tôi mãi mãi. Cậu ấy còn hôn tôi. Tôi đã nghĩ hôm nay mình sẽ thật sinh đẹp để tỏ tình với cậu ấy. Vậy mà, tất cả đều là DỐI TRÁ. Mưa, cậu là kẻ nói dối!

- Nếu ngay từ đầu cậu đã định ra đi thì tại sao lại phải xuất hiện trong cuộc sống của tớ chứ? Đảo lộn mọi thứ của tớ, khiến tớ thích cậu rồi ra đi không nói một lời thế này cậu vui lắm chắc. Còn tớ, tớ đau lắm cậu biết không?

Tôi hét lên trong màn mưa. Không còn cậu ấy, tôi cô độc. Tôi không cần cơn mưa lạnh lẽo này làm bạn, tôi cần Mưa của tôi. Mưa của tôi ấm áp lắm!

Tôi không biết mình về nhà thế nào, chỉ nhớ được khuôn mặt hoảng hốt của bố mẹ. Tôi như người thất thần, nằm trên giường giường mắt trần trần nhìn trần nhà. Trên đó hiện ra khuôn mặt Mưa, nụ cười đó, ánh mắt đó, khuôn mặt đó. Toàn bộ kỉ niệm hiện như một thước phim quay chậm hiện ra trước mắt tôi, chân thực và sống động đến lạ. Tôi nhắm mắt, cuộn người lại trong chăn, cố đem tất cả đẩy ra khỏi đầu. Một vật cứng rơi xuống đất, va chạm với nền nhà lạnh ngắt. Thứ âm thanh bị giam cầm trong cái hộp nhỏ vang lên, nhẹ nhàng mà quen thuộc đến lạ. Trong phòng bỗng chốc ngập tràn trong cái âm thanh mê hoặc của Kiss the rain, giai điệu vẫn vậy nhưng sao nghe chưa chất quá.

Tôi với tay lấy hộp nhạc, một mảnh giấy rơi ra.

"Gửi cậu,

Như đã hứa, tớ sẽ cho cậu biết mọi điều về tớ.

Tớ: Vũ Duy Anh.

Tuổi: bằng tuổi cậu.

Sinh nhật: 23 tháng 1.

Sở thích: tớ thích nghe nhạc, nhất là Piano, đặc biệt là Kiss the rain của Yimura (giống cậu nhỉ). Tớ còn biết chơi piano (giỏi không?), bài nhạc trong hộp nhạc là tớ chơi đấy. Còn thứ khác, cậu thích gì tớ thích này, he he:))

Trường: trường cậu, nhưng là tớ học buổi chiều.

Nơi ở: nói sao nhỉ, nhà tớ thật ra ngược đường nhà cậu đấy, phải đi cửa trước cơ.

Tớ kể chuyện cậu nghe nhé!

Lần đầu tiên tớ gặp cậu không phải là ở cổng sau trung tâm dạy thêm. Lần đó tớ gặp cậu trên trường, trong thư viện (cậu đi trực thì phải), thấy cậu làm việc mà cứ đeo headphone nghe nhạc, đôi lúc lại nhìn thấy cậu thần thờ đâu đó ngoài cửa sổ. Tớ chỉ thấy lạ thôi rồi cũng không quan tâm lắm. Lần thứ hai là thấy cậu ở lớp học thêm, cũng là bộ dạng không-thể-rời-tai-nghe ấy, đông đến ai cũng muốn về nhưng chỉ có mình cậu là luôn về sau cùng, khi nào cũng nhìn cái gì đó xa tít trong mưa. Tớ muốn biết cậu nghe cái gì, muốn tìm hiểu cô gái kì lạ như cậu rồi bất giác để ý đến cậu từ lúc nào không hay. Lần đầu tiên nói chuyện với cậu, tớ cố ý nói dối không có đủ để được về kè cậu, mặc dù nhà tớ ở hướng ngược lại và mỗi lần như thế tớ phải đi đường vòng để về nhà đấy T^T. Nhìn cậu bất ngờ, rồi ngây ngô cho một tên con trai lạ là tớ về chung mà không có bất cứ cảnh giác nào khiến tớ muốn bật cười. Cậu còn ngây thơ lắm cơ, chạm một chút đã đỏ mặt, gần một chút thì mặt đã trông như quả cà chua chín đến không thể nào chín hơn. Tớ thấy cậu đáng yêu nên mới bẹo má cậu đấy! Nhờ cậu mà tớ thêm yêu ngày mưa đến, vì lúc đó tớ sẽ có lý do chính đáng để đi về cùng cậu.

Xin lỗi, tớ thất hứa với cậu! Tớ muốn nói với cậu tất cả nhưng tớ lại sợ, nếu cậu nín thì tớ sẽ chẳng đủ dũng cảm mà bước đi. Chắc cậu ghét tớ lắm!

Sau này không có tớ bên cậu những ngày mưa nhưng cậu cũng đừng buồn nhé, cũng không được khóc, khóc nè xấu lắm. Cậu trong lòng tớ đẹp nhất khi cười mà!

Ở Việt Nam, bên cậu, tớ đã có một đông không lạnh, còn rất ấm áp vào những ngày mưa. Nếu có thể, tớ muốn đi bên cậu không chỉ những ngày mưa mà cả những ngày nắng, không chỉ là quãng đường nhỏ từ lớp học thêm về nhà mà tất cả mọi nơi cậu muốn đến, được không?

Có một điều tớ muốn nói với cậu rất lâu rồi, nhưng tớ sẽ chờ đến ngày được gặp cậu và nghe chính cậu trả lời.

Tạm biệt và hẹn gặp lại,

Tình đầu của tớ.”

Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má, thấm ướt lá thư, tạo nên những “vệt mưa” nhỏ.

Có phải một ngày mưa của mùa đông nào đấy, Mưa lại đến bên tôi?!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hen-mua-ngay-mua>